

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Lipovského a členov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Štefana Sekelského v trestnej veci obžalovanej **O. Ž. pre trestný čin úverového podvodu** podľa § 250a ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, na verejnom zasadnutí 16. marca 2011 v Bratislave prejednal odvolanie obžalovanej O. Ž. podané jej obhajkyňou JUDr. A. C. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. októbra 2010, sp. zn. 7T 8/2003, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 256 Tr. por. odvolanie obhajkyne obžalovanej O. Ž. – JUDr. A. C. **sa zamieta.**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom bola obžalovaná O. Ž. uznaná vinnou trestným činom úverového podvodu podľa § 250a ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej Tr. zák.) na tom skutkovom základe, že

obžalovaná O. Ž., ako štatutárny orgán spoločnosti E.E., ako aj spoločnosti A.A. sa podieľala v čase od 1. októbra 1999 na vybavení účelového úveru pre obec O. v Českej republike, na čo bola podpísaná v B. „Zmluva o obstaraní finančných prostriedkov“ a to dňa 11. októbra 1999, podľa ktorej mala obec O. zložiť sumu 300 000 USD pre obstarávateľa úveru zábezpeku na získanie úveru v celkovej výške 450 000 USD pre obstarávateľa úveru firmy E.E., čo predstaviteľ obce O. vykonal a dňa 12. októbra 2000 na účet spomenutej spoločnosti bola hotovosť zložená. Následne na toto bola podpísaná v B.

v Českej republike „Úverová zmluva“ zo dňa 14. februára 2000, kde je uvedený ako veriteľ spoločnosť A.A., spoločnosť zastupujúca veriteľa je uvedená E.E., dňa 21. februára 2000 bola vrátená obci O. späť z účtu v B. čiastka 150 000 USD, ale zmluva zo strany veriteľa A. nebola naplnená v dohodnutom termíne, preto sa „D.“ zo dňa 16. júna 2000, podpísaným v O. zmenil splátkový kalendár a úroková sadzba sa znížila v prospech obce O., ale ani obsah tohto dodatku nebol zo strany veriteľa naplnený a úver pre obec O. v dohodnutej výške nebol poskytnutý, rovnako ako nebola vrátená garancia vo výške 150 000 USD, naopak, bola po čiastkach dňa 19. novembra 1999 a 11. januára 2000 z účtu E., vybratá a zložená na presne neurčenom mieste. Jej konaním bola spôsobená škoda obci O. vo výške minimálne 6 126 000 Sk.

Uložil jej za to podľa § 250a ods. 5 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. pre výkon uloženého trestu ju zaradil do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. uložil jej aj trest zákazu činnosti vykonávať podnikateľsko-obchodnú činnosť po dobu 5 (päť) rokov.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej Tr. por.) zaviazal obžalovanú nahradiť poškodenej strane obec O. so sídlom Česká republika, O., H. č. X. škodu v sume 150 000 (stopäťdesiat tisíc) USD s úrokom z omeškania odo dňa 11. januára 2000 až do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie obžalovaná, prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. A. C.. Vytýkala súdu, že v otázke viny aj trestu rozhodol nesprávne, keď ju uznal vinnou a potrestal, lebo týmto porušil zásadu „in dubio pro reo“. Poukazovala pritom na výsledky vykonaného dokazovania v rámci ktorého ani jeden z vypočutých svedkov ju neusvedčil z aktívnej činnosti.

Navrhovala preto zrušiť napadnutý rozsudok, spod obžaloby krajského prokurátora ju oslobodiť o poškodenú stranu obec O. s nárokom na náhradu škody odkázať na konanie o veciach občianskoprávných.

Na podklade tohto odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov

napadnutého rozsudku proti ktorým odvolateľka mohla podať odvolanie i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné.

Rozsudok krajského súdu je výsledkom konania, v ktorom nedošlo k žiadnym takým chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci alebo na možnosť uplatnenia práva obžalovanej na obhajobu.

V súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por. súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy, ktoré tieto potom vyhodnotil jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach, ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska postupu stanoveného v § 2 ods. 6 Tr. por. nemožno nič vytknúť.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 125 Tr. por. vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú a akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov.

Krajský súd na tomto základe vyvodil z vykonaných dôkazov správne a úplné skutkové zistenia, ktoré zodpovedajú tým dôkazom, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky nemá preto pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku napadnutého rozsudku.

K odvolacím námietkam obžalovanej je potrebné uviesť, že použitie zásady „in dubio pro reo“ v preskúvanom prípade vôbec neprichádza v úvahu. Aplikácia tejto zásady (v pochybnostiach v prospech) vyplývajúcej z ustanovenia § 2 ods. 5 Tr. por. je totiž namieste len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. A toto sa nevzťahuje na konkrétny prípad.

Z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, konkrétne z výpovedi svedkov F. L., J. L., JUDr. M. S., A. Š., S. W., Mgr. V. P., Ing. R. Ď., J. B. a F. K. ako aj z tých listinných dôkazov, ktoré súd prvého stupňa podrobne rozvádza v odôvodnení napadnutého rozsudku je nepochybne preukázané, že celú podvodnú transakciu organizovala a riadila obžalovaná O. Ž.. Na jej popud, spolu s teraz už nebohým Ing. J. Ď. založili 26. marca 1999 spoločnosť E.E. (ďalej E.), prostredníctvom ktorej mali poskytovať úvery, ktoré mala zabezpečovať

práve obžalovaná. Jedinými akcionármi spoločnosti boli obžalovaná a Ing. J. Ď.. Vzápätí na to opäť na popud obžalovanej bola v A. založená 11. júna 1999 spoločnosť A. (ďalej A.), ktorej opäť jedinými spoločníkmi, vystupujúcimi ako riaditelia, boli obžalovaná O. Ž. a Ing. J. Ď.. Práve táto spoločnosť úverovou zmluvou uzavretou 14. februára 2000 medzi veriteľom A., v zastúpení E., a dlžníkom – obcou O. sa zaviazala poskytnúť dlžníkovi dlhodobý úver vo výške 450 000 USD. K naplneniu tejto zmluvy však nikdy nedošlo a ani dôjsť nemohlo. S.A., so sídlom v A. totiž nielenže nedisponovala žiadnym finančným kapitálom, ale vyložene predstavovala schránkovú firmu, ktorá formálne existovala len do konca roku 1999, do ktorej doby obžalovaná O. Ž. zaplatila udržiavací poplatok.

Dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní nevnášajú žiadne pochybnosti o účasti obžalovanej O. Ž. na žalovanom skutku. Naopak. Presvedčivým spôsobom potvrdzujú, že bola to obžalovaná, ktorá v úverovej zmluve vedome uvádzala nepravdivé relevantné údaje o poskytnutí úveru. Vedela, že S.A., nemá žiadne finančné prostriedky, na aj napriek tomu zaviazala sa ich poskytnúť firme E. - sprostredkovateľovi (teda sebe samému) a následne dlžníkovi – obci O.. Je zrejmé, že účasť zahraničnej spoločnosti mala viesť do prípadu istú dôveryhodnosť, čo sa v konečnom dôsledku aj podarilo. Obžalovaná takouto formou vlastne vylákala od obce O. finančnú sumu 150 000 USD, ako zábezpeku úveru, ktorú sumu doposiaľ poškodenej strane nevrátila.

Zo správne zisteného skutkového stavu vyvodil krajský súd správny právny záver, keď uznal obžalovanú O. Ž. vinnou zo spáchania trestného činu úverového podvodu podľa § 250a ods.1, ods. 5 Tr. zák.

Preto o vine a právnom posúdení konania obžalovanej Najvyšší súd Slovenskej republiky nemal pochybnosti.

Nepochybil súd prvého stupňa ani pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu, keď uložil obžalovanej O. Ž. nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov. Uložený trest zodpovedá nielen zmyslu trestného konania, vrátane spravodlivého potrestania páchatel'ov, ale aj účelu trestu podľa § 23 ods. 1 Tr. zák. a ostatným rozhodným kritériám podľa ustanovenia § 31 ods. 1 Tr. zák. V tomto smere sa Najvyšší súd Slovenskej republiky v plnom rozsahu stotožňuje s úvahami a závermi rozvedenými v napadnutom rozsudku, ktoré viedli krajský súd k uloženiu nepodmienečného trestu odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Keďže krajský súd zákonne rozhodol aj vo výroku uložení trestu zákazu činnosti, a tiež aj vo výrokoch o zaradení obžalovanej pre účely výkonu trestu odňatia slobody do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny a tiež o náhrade spôsobenej škody, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky o odvolaní obžalovanej rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 16. marca 2011

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.

predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Štefan Sekelský

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová